

7. Epistolă a lui Hristos

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 3.1-6

Ultimul verset al capitolului precedent ar fi putut da impresia că Pavel a vrut să se dovedească încă o dată corintenilor. Desigur, nu a fost cazul. Le era el oare necunoscut! Oare nu știau cine era? Mai era necesar ca el să se recomande în fața lor? Sau ar trebui ca alții să-l recomande corintenilor? Oare nu credeau ei că era cu adevărat un om care își pusese viața în slujba Domnului său? Bineînțeles că au fost și din aceia care au venit cu o scrisoare de recomandare. Aceștia erau necunoscuți.

Pentru a preveni ca frați falși, oameni cu motive nesincere, să se alăture credincioșilor, se obișnuia să se aducă o scrisoare de recomandare. O scrisoare de recomandare este o mărturie scrisă dată de alte persoane despre persoana care o aducea. Atunci când există o astfel de scrisoare, se poate presupune că avem de-a face cu o persoană de încredere. În Faptele apostolilor 9.26,27 găsești o mărturie verbală. Acolo, Saul, care tocmai s-a convertit, vrea să se alăture ucenicilor. Credincioșii - și acest lucru este de înțeles - se tem că este vorba de un șiretlic al acestui persecutor al creștinilor. Dar Barnaba, un frate în a cărui mărturie ucenicii aveau încredere, remediază situația, mărturisind ce a avut loc cu Saul.

În epoca de confuzie în care trăim, o astfel de scrisoare are încă o funcție foarte utilă. Prin aceasta se află că avem de-a face cu un credincios care este cunoscut de alții ca fiind credincios. Așadar, nu trebuie să ne bazăm pe mărturia proprie a persoanei în cauză. Și în viața socială se cere uneori o legitimație de la cineva. În acest caz este întotdeauna o mărturie pe care o dă altcineva despre cineva. Este foarte important să se ceară astfel de mărturii în Adunarea lui Dumnezeu, atunci când este vorba de cineva care nu este cunoscut în adunarea locală. În cazul în care acest lucru nu se întâmplă și oricine este liber să umble printre credincioși fără a fi nevoit să răspundă, dezordinea și abaterea sunt rezultatul inevitabil. Este un semn de purtare de grijă pentru Adunarea lui Dumnezeu, atunci când o adunare locală ține cont de acest lucru.

Dar trebuiau oare corinteni să procedeze astfel cu Pavel? Dacă Pavel avea nevoie de o legitimație, atunci aceasta era chiar corinteni înșiși! Oricine dorea să vadă, putea vedea la credincioșii din Corint că ei erau rezultatul lucrării pe care Pavel o făcuse printre ei. Ei erau înscriși în inima apostolului. El îi purta mereu cu el. El putea să îi „scoată la iveală”, dacă i s-ar fi cerut aceasta: când Pavel a fost întrebat despre modul în care a fost activ în slujba Domnului, a putut să arate spre ei. Toți oamenii puteau vedea la credincioșii din Corint că el le predicase pe Hristos. Ei au crezut în El și au vrut să trăiască pentru El.

Ei erau „scrisoarea de recomandare” a lui Pavel, dar ceea ce era scris în acea scrisoare era: *Hristos*. Ei erau o scrisoare a lui Hristos. Hristos a fost văzut în viețile lor. Duhul Sfânt îl înscrisese pe Hristos în inimile lor prin predica lui Pavel. Este important să vedem că toți credincioșii din Corint au format împreună această scrisoare. Este foarte frumos să ne gândim că toți credincioșii dintr-o adunare locală sunt necesari pentru ca „scrisoarea” să poată fi citită

în întregime. Fiecare credincios/credincioasă poate dezvălui un aspect diferit al lui Hristos în viața lui sau a ei. Deci avem nevoie unii de alții pentru a reda ceea ce se află în această „scrisoare”, și anume Hristos. Bineînțeles, acest lucru nu schimbă cu nimic faptul că viața ta personală este, de asemenea, o scrisoare. Viața ta este „citită” de alte persoane. Ce se citește în viața ta? Dar, în sensul în care este folosit aici, este vorba de credincioși împreună.

Scrierea acestei scrisori este însă în întregime opera „Duhului Dumnezeuului celui viu”. Numai El este în măsură să realizeze acest lucru în noi. Noi suntem materialul viu pe care și cu care El lucrează. El a înscris în inimile noastre cine este Hristos, pentru ca El să poată fi văzut în viața noastră. L-ai lăsat pe Hristos să intre în inima ta?

Din inimă „ies izvoarele vieții” (Proverbele 4.23). Tot ceea ce faci în întreaga ta viață își are originea în inima ta. Hristos este înscris în inima ta. Acum Îl poți arăta în tot ceea ce faci și ce nu faci. Legea, care a fost scrisă pe table de piatră, nu poate face așa ceva. Hristos și Legea nu sunt același lucru, dar nici nu sunt în contradicție. Domnul Isus a dorit să împlinească Legea, și a împlinit-o. În Hristos, însă, *totul* din Dumnezeu a devenit vizibil, astfel încât El a putut spune: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9), în timp ce în Lege a devenit vizibil doar *ceva*, nu *totul*, din Dumnezeu. Legea a prezentat omului cerințele legitime ale lui Dumnezeu. Cu toate acestea, niciun om nu a respectat Legea și, prin urmare, nimic din mărturia lui Dumnezeu pentru om nu a devenit vizibil în această lume. Dimpotrivă, după cum vei vedea în cursul acestui capitol: Legea aduce asupra omului judecata, blestemul și moartea.

Faptul că acum este posibil să Îl prezinți pe Hristos în lume nu se datorează propriilor tale eforturi. Tu te poți încrede în Dumnezeu, prin Hristos, ca să primești tot ceea ce este necesar pentru a fi o scrisoare lizibilă a lui Hristos. Prin tine însuși nu ești capabil să faci asta, nu ai putere. Dacă vrei să o realizezi, aceasta este posibil doar prin puterea lui Dumnezeu. Dar, de asemenea, te poți baza deplin pe asta!

Pavel era conștient de faptul că nici el nu era capabil să își exercite în mod corespunzător slujba prin sine însuși. Acest gând îl determină să spună ceva despre noul legământ, al cărui slujitor era, și nu un slujitor al vechiului legământ, așa cum erau, în mod evident, adversarii săi (vezi 2 Corinteni 11.22). Este foarte important să se înțeleagă bine diferența dintre aceste două legăminte. În următoarele versete, Pavel analizează acest aspect destul de pe larg. La sfârșitul acestei secțiuni, vreau doar să spun ceva general despre aceasta. Vechiul legământ a fost încheiat între două părți: între Dumnezeu și poporul Său pământesc, Israel. Ambele părți și-au asumat anumite obligații. Israel a jurat să fie ascultător față de Lege. În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, dacă ei vor fi ascultători, El îi va binecuvânta pentru aceasta. Acest legământ străvechi a fost călcat în picioare de Israel în toate felurile. Ei și-au pierdut dreptul la orice binecuvântare prin neascultarea și răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu a trebuit să-i pedepsească în loc să-i binecuvânteze. Dar atunci ce urma să se întâmple cu toate binecuvântările, pe care Dumnezeu le-a promis? Trebuiau să fie pierdute toate? De aceea, Dumnezeu a stabilit un nou legământ, din nou cu Israel, dar de data aceasta într-un mod foarte special. Acest mod special constă în faptul că Dumnezeu nu mai cere nimic de la poporul Său, ci că El Însuși va îndeplini toate condițiile. Deci poporul nu mai este o grupă de la care să se mai aștepte ceva. Dumnezeu face tot ceea ce este necesar: El vine în

întâmpinarea poporului, ceea ce de fapt poporul ar fi trebuit să facă, și Își îndeplinește propriile condiții. Vă voi spune mai multe despre acest aspect special al noului legământ în secțiunea următoare.

Citește încă o dată 2 Corinteni 3.1-5. – Cum poți tu fi o scrisoare clar citibilă a lui Hristos?

8. Vechiul și noul legământ

Ia-ți timp și liniște pentru **2 Corinteni 3.6-18**

Noul legământ este un legământ pe care Dumnezeu îl va încheia cu poporul Său pământean, Israel, și în care condițiile sunt diferite față de vechiul legământ. În cazul vechiului legământ, poporul își asumase și el anumite obligații. Acest lucru a avut loc la Muntele Sinai. Acolo au spus de două ori: „Tot ce a zis Domnul vom face” (Exodul 19.8; 24.7). Apoi, Dumnezeu a dat condițiile, așa cum sunt ele scrise în Lege. În cazul noului legământ, însă, Dumnezeu preia toate obligațiile. Modul în care funcționează acest nou legământ este descris în mod minunat în Evrei 8.8-13. Acolo devine clar că și noul legământ va fi încheiat cu Israel și Iuda (adică cele zece și cele două seminții, adică poporul în întregime). Mai mult, la citirea acestui pasaj observăm că se spune întotdeauna ce va face Dumnezeu. Observă repetarea „Eu voi...”. Nu găsești nimic despre o contribuție așteptată de la popor, așa cum era cazul în vechiul legământ. Pentru că Dumnezeu garantează aici, este imposibil ca noul legământ să nu aducă nimic.

Acest lucru este imposibil și dintr-un alt motiv, care are legătură cu temelia pe care este stabilit noul legământ. Această temelie este sângele Domnului Isus Hristos, pe care El l-a vărsat pe crucea de la Golgota. Cât de impresionante sunt cuvintele rostite de Domnul Isus la instituirea Cinei Domnului! Despre pahar spune: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu, care se va vărsa pentru voi” (Luca 22.20). În Matei 26.28 se adaugă: „... pentru iertarea păcatelor”. Aici vezi felul în care au fost îndeplinite condițiile stabilite inițial pentru popor: Domnul Isus le-a împlinit. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său ca să împlinească tot ceea ce omul a eșuat. Temelia noului legământ este sângele lui Hristos.

Să revenim acum la 2 Corinteni 3, unde Pavel se numește pe sine însuși un slujitor al noului legământ, deși slujirea sa era în primul rând pentru neamuri și nu atât de mult pentru Israel. Dar dacă ne gândim că noul legământ se bazează pe sângele vărsat al lui Hristos, binecuvântările și responsabilitățile nu sunt limitate la Israel. Și tu ai de-a face cu noul legământ. Nu în sensul că ești într-o relație de legământ cu Dumnezeu, dar te poți bucura deja de binecuvântările noului legământ, deoarece sângele Domnului Isus a fost vărsat pentru păcatele tale și Dumnezeu cunoaște întreaga valoare a acestui sânge. De asemenea, poți cunoaște chiar acum privilegiul de a-L avea pe Hristos înscris în inima ta și de a manifesta

gloria Sa în viața ta. Israel nu se va bucura de aceste binecuvântări până când Dumnezeu nu-Și va relua legătura cu poporul Său. Atunci, legile lui Dumnezeu vor fi scrise în inimile lor și vor cunoaște pe Domnul (Evrei 8.10,11). Am scris despre acest lucru mai în detaliu pentru că este important să înțelegi de ce Pavel se numește pe sine însuși un slujitor al noului legământ.

Ultima parte a versetului 6 se continuă aici. Noul legământ este un legământ de care este legat efectul dător de viață al Duhului Sfânt. Vechiul legământ era format din litere pe table de piatră. Noul legământ constă într-o lucrare a Duhului Sfânt în inimile oamenilor (ai putut citi acest lucru și în Evrei 8). De la versetul 7 la 16 se arată clar, într-un fel de intercalare, cât de mult mai glorios este tot ceea ce este legat de Duhul, decât ceea ce este legat de Lege. Acest lucru se face sub formă de contraste. Acolo se spune despre Lege că este o slujbă a morții (versetul 7) și o slujbă a condamnării (versetul 9), în timp ce, în contrast cu aceasta, se vorbește despre slujba Duhului și despre slujba neprihănirii.

Când Moise a coborât a doua oară de pe munte cu tablele de piatră, era prezent ceva din gloria lui Dumnezeu. Israelii au văzut că fața lui Moise strălucea. Acest lucru se datora faptului că Moise fusese în prezența lui Dumnezeu; el reflecta gloria lui Dumnezeu. Cu toate acestea, israelii au fost orbiți de acest lucru, așa că Moise a trebuit să-și pună o acoperitoare pe față, altfel nici măcar nu se puteau uita la el. Poți citi despre acest lucru în Exodul 34.29-35. Cu toate acestea, a fost doar un pic de glorie, iar oamenii nu au fost atrași de ea, ci s-au temut. La aceasta se adaugă faptul că Legea era valabilă atâta timp cât Domnul Isus nu venise încă. În Romani 10.4 se spune: „Hristos este sfârșit al Legii, spre dreptate, pentru oricine crede”.

Întrucât Hristos a venit acum, pentru oricine crede, Legea nu mai este baza relației cu Dumnezeu. Slava Legii a dispărut în acest sens, a fost abolită. Israelii necredincioși (și, cu regret, și mulți creștini), care se pun sub Lege, sunt prin acest fapt orbi. Pe inimile lor este o acoperitoare. Când ei citesc Vechiul Testament, nu pot descoperi în el decât un Dumnezeu care cere. Dar cine L-a primit pe Domnul Isus prin credință nu mai are această acoperitoare atunci când îl „citește pe Moise”. „Citirea lui Moise” înseamnă citirea cărților din Vechiul Testament scrise de Moise. Pentru oricine L-a cunoscut pe Hristos, această acoperitoare a fost dată la o parte. Acest lucru este valabil și pentru tot poporul Israel în viitor: când se vor întoarce la Domnul, acoperitoarea va fi înlăturată. Atunci vor descoperi în Vechiul Testament că totul a fost scris cu referire la Domnul Isus. Aceasta a fost „descoperirea” ucenicilor pe drumul spre Emaus și a ucenicilor din Luca 24.26,44-46.

Ți s-au deschis și ție ochii? Te bucuri deja de Vechiul Testament pentru că citești în el despre Domnul Isus? Duhul Sfânt vrea să-ți vorbească despre El pe fiecare pagină a Bibliei. Duhul, care a pus să fie scris Vechiul Testament, a făcut-o pentru a-L prezenta pe Domnul Isus în el. Vechiul Testament respiră Duhul Domnului Isus. Acesta este sensul cuvântului: „Și Domnul este Duhul”. Am auzit oameni spunând, după ce L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn: „Am o altă Biblie”. Aveau aceeași Biblie, bineînțeles, dar acum o citeau altfel. Din momentul în care aveau asigurarea iertării păcatelor lor, Duhul Sfânt a avut libertatea de a le arăta gloria Domnului Isus în Vechiul Testament. Acoperitoarea dispăruse. Acum este posibil să admiri cu ochii deschiși gloria Domnului, fără să te temi nici măcar o clipă. Acesta este un privilegiu necunoscut. Cu cât te preocupi mai mult cu Domnul Isus ca fiind Cel care este

acum glorificat în cer, cu atât mai mult acest lucru va radia și din tine. Vei fi transformat prin aceasta, astfel încât atât Dumnezeu, cât și oamenii vad din ce în ce mai mult din Domnul Isus în tine.

Citește încă o dată 2 Corinteni 3.6-18. – Care sunt diferențele între vechiul și noul legământ? Cum este posibil să devii tot mai mult asemenea Domnului Isus?

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.*

Anul 2003, pag. 31-38.

Internet: www.Daniel-Verlag.de